

LUCINDA RILEY
Pillangószoba

LUCINDA RILEY

Pillangószoba

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe
The Butterfly Room

Copyright © Lucinda Riley 2019
„The Seven Sisters” Copyright © Lucinda Riley 2014

Hungarian translation © Ács Eleonóra
„The Seven Sisters” Hungarian translation © Kiss Ádám

A fejezetek grafikái a Shutterstock.com licence alapján
felhasznált képek.

© General Press Könyvkiadó, 2020

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
ÁCS ELEONÓRA

A borítót
KISS GERGELY
tervezte

ISBN 978 963 452 447 2

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 299 1030

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő HORVÁTH ANNAMÁRIA

Nyomta és kötötte KORREKT NYOMDAIPARI Kft., 2020
Felelős vezető Barkó Iliász ügyvezető igazgató

Posy

Admirálslepke
(*Vanessa atalanta*)

Admiral House Suffolk, Southwold

1943 június

– Ne feledd, drágám, hogy tündér vagy, pókfonálba kapaszkodva, nesztelenül szállsz a fű fölött, hogy selyemhálódoddal csapdába ejtsd az áldozatodat. Nézd csak! – súgta a fülemben. – Ott is van, pont a levél szélén. Repülj hát!

Ahogy tanította, néhány pillanatra behunytam a szemem, és lábujjhegyre állva elképzelttem, hogy apró lábam felemelkedik a földről. Aztán éreztem, hogy apa tenyere gyengéden előrelök. Kinyitva a szemem, tekintetem a jácintkék szárnyakra szegeztem, és két rövidke lépéssel odaröppentem, hogy hálómmal lecsapjak a törékeny nyáriorgona-bokorra, amelyen a nagyfoltú hangyaboglárka üldögélt.

A háló lebbenése felriasztotta a lepkét, amely széttárta a szárnyát, hogy elrepüljön. De már elkésett vele, mert én, Posy, a Tündérhercegnő, foglyul ejtettem. Természetesen nem eshet semmi baja, csupán odaviszem Lawrence-hez, a Varázsnép királyához – aki úgyszintén a papám –, hogy szemügyre vegye. Majd, miután egy tál finom nektárral megvendégtünk, szabadon engedjük.

– Milyen okos kislány az én Posym! – dicsért apa, amikor a bokrok között utat törve visszamentem hozzá, és büszkén odaadtam neki a hálót.

Leguggolt, így a szemünk – amelyről mindenki azt mondta, hogy egyforma – egy vonalba került; büszkén és boldogan néztünk egymásra.

Figyeltem, ahogy lehajtott fejjel tanulmányozza a pillangót,

amely meg sem moccan, vékonyka lábai fehér hálóbörtönébe kapaszkodtak. Apa haja sötét mahagóniszínű volt, és az olajtól, amelyet azért kent rá, hogy lesimítsa, úgy ragyogott a napfényben, mint a hosszú ebédlőasztalunk teteje, miután Daisy kifényesíti. Az illata is csodálatos volt: apaillat, ami mindig megnyugtató, mert az otthonnal azonosítottam, és én jobban szerettem az apámat, mint bármi mást a világon – az emberi és a tündérvilágban egyaránt. Persze Maman-t is szerettem, de annak ellenére, hogy ő szinte mindig otthon volt, mégis úgy éreztem, hogy nem ismerem olyan jól, mint apát. Rengeteg időt töltött a szobájában valami migrénnek nevezett dologgal, amikor megkiött, mindig túl sok dolga volt ahhoz, hogy velem foglalkozzon.

– Káprázatos példány, drágám! – pillantott fel apa. – Igazi ritkaság ezen a partvidéken, és kétségteljesen nemesi származék – tette hozzá.

– Lehet, hogy egy pillangóherceg? – kérdeztem.

– Nagyon is elképzelhető – bólintott. – A legnagyobb tisztelettel kell bánnunk vele, ahogy azt királyi származása megköveteli.

– Lawrence, Posy! Ebéd! – kiáltotta egy hang a bokrok mögül. Apa felállt, így a nyáriorgona fölött átnézve fel tudott integetni a gyep másik végén álló Admiral House teraszára.

– Jövünk, drágám! – kiabálta jó hangosan, mert elég messze voltunk az épülettől. Figyeltem, ahogy mosolyba szaladnak a szeme körül a ráncok a felesége, anyám, a Varázsnép királynője láttán. Bár ez utóbbiról Maman nem tudott. Ez egyedül a mi kettőnk játéka volt apával.

Kéz a kézben átvágtunk a gyepen; a frissen nyírt fű illata nekem mindig a kertben töltött boldog napokat jelentette: Maman és apa barátai, egyik kezükben pezsgő, a másikban krokettütő, a labda puffanása, ahogy végiggurul a krikettpályán, amelyet apa direkt az ilyen alkalmakra nyírt a gyepebe...

Az ilyen idilli napok ritkábbak voltak azóta, hogy elkezdődött a háború, ami csak még értékesebbé tette az emlékeket. A háború sántaságot is hozott apának, így lassan kellett lépkednünk, de én nem bántam, mert így hosszabb ideig lehetett csakis az enyém. Most már sokkal jobban volt, mint amikor hazajött a kórházból. Akkor kerekesszékekben ült, mint valami öregember, és a szeme is szürkének tűnt. De Maman és Daisy ápolásának kö-

szönhetően, meg annak, hogy én meséket olvastam neki, gyorsan javult az állapota. Mostanában már botra sem volt szüksége, ha csak nem akart a földeknél messzebbre menni.

– Most pedig, Posy, szaladj, mosd meg a kezed és az arcod. Mondd meg a mamádnak, hogy én elhelyezem az új vendégünket – intett apa a hálóval, amikor a teraszra vezető lépcsőhöz értünk.

– Igen, apa! – feleltem, ő pedig megindult a fűvön, majd eltűnt egy magas puszpángsövény mögött. A sárga téglából épült toronyhoz tartott, amely a lehető legtökéletesebb kastélyként szolgált a tündérnépnek és pillangó barátainak. Az biztos, hogy apa rengeteg időt töltött ott. Egyedül. Épp csak be tudtam kukkantani a kis, kör alakú helyiségbe, ahová a torony ajtaja nyílt – nagyon sötét volt, a szaga olyan, mint a penészes zoknié –, amikor Maman szólt, hogy hívjam be apát ebédelni.

Apa a földszinti helyiségben tartotta a „kinti felszerelését”, ahogy nevezte; ami teniszütők, krikettkapuk és sárfoltos gumicsizmák összevisszaságát takarta. Azt sosem engedte meg, hogy felmenjek a lépcsőn, ami úgy kanyargott, akár a csigaház, míg el nem érte a tetőt (ezt onnan tudom, hogy egyszer titokban felkapaszkodtam, amikor Maman egy telefon miatt behívta apát a házba). Csalódottan láttam, hogy apa bezárta a hatalmas tölgyfa ajtót, amelyre a lépcső tetején bukkantam. Hiába próbáltam elfordítani az ajtógombot, olyan erősen, ahogy csak bírtam, nem engedett. Tudtam, hogy ennek a szobának, ellentétben az alatta lévővel, számos ablaka van, ez kintről látszott. A torony kissé a southwoldi világítótoronyra emlékeztetett, csak ennek ragyogó fény helyett egy aranykorona díszítette a tetejét.

A teraszra érve boldogan felsóhajtottam, ahogy felnéztem a főépület gyönyörű, fakóvörös téglafalára és a futóakác élénkzöld indái keretezte keskeny tolóablakokra. Észrevettem, hogy az ebédhez kihozták a régi kovácsoltvas asztalt, amely az eredeti fekete helyett már inkább zöldben játszott. Három tányéralátét- és pohárral terítették, ami azt jelentette, hogy csak hármasan ebédelünk, ami igen szokatlan volt. Arra gondoltam, milyen jó lenne, ha Maman és apa csak az enyém lenne. Belépve a szalonba nyíló széles, kétszárnyú ajtón, átnyomakodtam a selyemdamaszt huzatú kanapék mellett, amelyek a hatalmas márvány-

kandalló előtt álltak – olyan óriási volt, hogy a múlt évben a Mikulásnak sikerült lehoznia rajta egy fényes, piros biciklit –, és végigszökdécseltem a földszinti mosdóhoz vezető folyosók labirintusán. Becsuktam magam után az ajtót, két kézzel megnyitottam a nagy ezüstcsapot, aztán alaposan megmostam mindkét kezem. Lábujjhegyre állva megnéztem magam a tükörben, nem lett-e koszos az arcom. Maman nagyon kényes volt a megjelenésre – apa szerint ez a francia származása miatt van –, és jaj volt nekünk, ha nem makulátlanul tisztán ültünk asztalhoz.

Ám még ő sem tudta megzabolázni a szorosan font copfjaimból állandóan kiszabaduló, makacs, barna tincseimet, amelyek rálógtak a tarkómra, és kimásztak a hajpánt alól, amelynek hátra kellett volna szorítania őket a homlokomból. Egyik este, amikor apa betakargatott, megkérdeztem, nem adna-e kölcsön egy kicsit a hajolajából, hátha az segítene, de csak elnevette magát, és az ujja köré csavarta az egyik hajfürtömet.

– Szó sem lehet róla. Imádom a fürtjeidet, kicsim, és ha rajtam múlna, mindennap szabadon röpdösnének a vállad körül.

Ahogy visszafelé ballagtam a folyosón, újra eszembe jutott, hogy milyen jó lenne, ha Maman fényes, szögegyenes, szőke hajzuhatagát örököltem volna. Olyan színe volt, mint a fehér csokinak, amit a vacsora utáni kávéhoz szokott felszolgálni.

Az én hajam inkább a *café au lait**-hez hasonlított, legalábbis Maman így mondta; én egérbarnának neveztem.

– Hát itt vagy, Posy! – mondta Maman, ahogy kiléptem a teraszra. – Hol a szalmakalapod?

– Ó, biztosan a kertben hagytam, amikor apával lepkét fogtunk.

– Hányszor kell még elmondanom, hogy leég az arcod, és hamarosan olyan ráncos leszel, mint az aszalt szilva? – korholt, ahogy leültem. – Negyvenévesen hatvannak fogsz kinézni.

– Igen, Maman! – bólogattam, miközben arra gondoltam, hogy negyvenévesen úgyszólván olyan öreg leszek, hogy ez addigra már nem igazán fog érdekelni.

– Hogy érzi magát az én másik kedvenc hölgyem ezen a gyönyörű napon?

* tejeskávé (francia)

Apa jelent meg a teraszon, és megpördítve anyámat a karjába kapta, mire a kancsóból, amelyet Maman a kezében tartott, a szürke kőlapokra loccsant a víz.

– Óvatosan, Lawrence! – intette Maman elkomorodva, aztán kiszabadítva magát, letette a kancsót az asztalra.

– Hát nem káprázatos napunk van? – Apám mosolyogva letelepedett velem szemben. – És úgy néz ki, szép idő lesz a hétvégére és a partira is.

– Partit adunk? – kérdeztem, amikor Maman leült mellé.

– Úgy bizony, drágám. Atyád immár elég egészségesnek tekinthető ahhoz, hogy visszatérjen a feladataihoz, így a mamáddal úgy döntöttünk, hogy rendezünk egy utolsó bulit, amíg még tehetjük.

Egy pillanatra megállt a szívem, amikor Daisy – a mindenesünk, amióta a többi szolgát háborús munkára rendelték – felszolgált a löncshúst retekkel. Utáltam a retket, de ezen a héten csupán ez maradt a konyhakertben, mivel a termés nagy részét szintén elvitte a háború.

– Mennyi időre mész el, apa? – kérdeztem elvékonyodott hangon, ugyanis egy nagy, kemény gombóc szorította el a torkomat. Pont mintha a retek akadt volna meg benne, és ebből tudtam, hogy hamarosan sírni fogok.

– Ó, most biztosan nem túl sokra! Mindenki tudja, hogy a németeknek meg vannak számlálva a napjaik, de segítenem kell megadni nekik a végső lökést, tudod? Nem hagyhatom cserben a bajtársaimat, ugye?

– Nem, apa... – nyögtem ki remegő hangon. – Nem sebesülsz meg újra, ugye?

– Nem fog, *chérie*. A papád elpusztíthatatlan, nemde, Lawrence?

Észrevettem anyám ideges kis mosolyát, és azt gondoltam, hogy őt ugyanúgy aggasztja a dolog, mint engem.

– Az vagyok, szerelmem – felelte apa, és megszorította anyám kezét. – Egész biztosan.

– Apa? – szólítottam meg másnap a reggelinél, miközben óvatosan pirítóskatonákat mártogattam a tojásomba. – Olyan meleg van ma, lemehetünk a partra? Nagyon rég nem voltunk.

Láttam, hogy apa Maman-ra pillant, de mivel ő a leveleit olvas-

ta a tejeskávéja mellett, úgy tűnt, nem vette észre. Maman mindig rengeteg levelet kapott Franciaországból; nagyon vékony papírra írták őket, vékonyabbra, mint egy pillangó szárnya, ami nagyon illett hozzá, mivel neki mindene olyan finom és vékony volt.

– Apa? A tengerpart... – sürgettem.

– Attól tartok, drágám, hogy a parton pillanatnyilag nem lehet játszani. Tele van szögesdróttal és aknákkal. Emlékszel, amikor arról meséltem, mi történt a múlt hónapban Southwoldban?

– Igen, apa. – Lenéztem a tojásomra, és megborzonek, mert eszembe jutott, amikor Daisy levitt az Anderson-óvóhelyre (gondoltam, azért így hívják, mert ez a vezetéknevünk, de aztán nagyon összezavarodtam, amikor Mabel közölte, hogy az ő családjának is Anderson-óvóhelye van, pedig őt Prince-nek hívják). Úgy hangzott, mintha odakint folyamatosan dörgött és villámlott volna, de apa szerint ez nem Isten, hanem Hitler műve volt. Az óvóhelyen mind összebújtunk, és apa azt mondta, csináljunk úgy, mintha egy süncsalád lennénk, és én gömbölyödjek össze, mint egy sünmalac. Maman elég dühös lett rá, amiért sünmalacnak nevezett, de ezt kellett tennem, bevacolni magam a föld alá, mert az emberek háborúznak felettem. Végül elhallgattak azok a szörnyű hangok. Apa azt mondta, hogy visszamehetünk az ágyunkba, de én szomorú voltam, amiért egyedül kell bebújnom az emberágyamba, ahelyett hogy mind együtt maradnánk a jó kis vackunkban.

Másnap reggel Daisyt sírva találtam a konyhában, de nem árulta el, mi a baja. Aznap nem jött a tejes, aztán Maman azt mondta, hogy nem kell iskolába mennem, mert az nincs többé.

– De hogy lehet, hogy nincs, Maman?

– Ráesett egy bomba, *chérie* – felelte, és kifújta a cigarettafüstöt.

Most már Maman is cigarettázott, és néha attól féltem, hogy felgyújtja a leveleit, olyan közel tartotta őket az arcához, amikor olvasott.

– De akkor mi lesz a parti házikónkkal? – kérdeztem apát. Imádtam azt a kulipintyót; vajsárgára volt festve, és a sor legvégén állt, így, ha jobbra néztem, azt képzelhettem, hogy sok kilométeres távolságban mi vagyunk az egyedüli emberek a parton, de ha a másik irányba fordultam, nem voltunk messze attól a kedves fagyaltostól a móló mellett. Apával állandóan rettentően bonyolult homokvárakat építettünk, tornyokkal és vizesárcok-

kal, elég nagyokat ahhoz, hogy ha a kis rákok úgy döntenek, hogy közelebb merészkednek, beköltözhessenek. Maman sosem akart kijönni a partra, kijelentette, hogy „túl homokos”, ami olyan, mintha azt mondanánk, hogy az óceán túl vizes.

Valahányszor kimentünk, ott volt egy széles karimájú kalapot viselő öregember, aki lassan sétált a parton, egy hosszú bottal bökdöste a homokot, de nem olyanal, amilyennel apa szokott járni. Egy nagy zsákot tartott a kezében, és időnként megállt, és elkezdett ásni.

– Mit csinál a bácsi, apa? – kérdeztem.

– Átfésüli a homokot, drágám. Végigjárja a partot, és olyan holmik után kutat, amelyeket hajókról sodort le a tenger, vagy messzi tájakról hozott ide.

– Értem – mondtam, habár az öregembernél nem volt semmi-féle fésű, olyan biztosan nem, amivel Daisy szokta reggelente cibálni a hajamat. – Gondolod, hogy elásott kincset talál?

– Biztos vagyok benne, hogy ha elég sokáig ás, végül talál valamit.

Növekvő izgatottsággal figyeltem, ahogy az ember kihúzott valamit a gödörből, lesöpörte róla a homokot, mire kiderült, hogy egy régi, zománcos teáskanna az.

– Micsoda csalódás! – sóhajtottam.

– Ne feledd, drágám, hogy ami az egyik embernek szemét, az a másíknak kincs lehet. De bizonyos értelemben valószínűleg mindannyian guberálók vagyunk – jelentette ki apa a napfényben hunyorogva. – Állandóan keresünk, abban a reményben, hogy rábukkanunk arra a csalóka elásott kincsre, amely gazdaggá tesz bennünket, és amikor csillogó ékszer helyett egy teaskannát húzunk elő, tovább kell folytatnunk a keresést.

– Te még mindig keresed a kincset, apa?

– Nem, Tündérhercegnőm, én már megtaláltam – mosolygott le rám, és megsókolta a fejem búbját.

Hosszas nyaggatás után apa végül beadta a derekát, és úgy döntött, hogy elvisz a folyóhoz úszni, így Daisy segített belebújnom a fürdőruhámba, göndör hajamra ráhúzott egy kalapot, és bemásztam apa kocsijába. Maman azt mondta, neki sok dolga van a másnapi parti előkészítésével, aminek örültem, mert így

a Tündérkirállyal ketten a folyó összes teremtményét meghívhatuk az udvarunkba.

– Vannak ott vidrák? – tudakoltam, miközben a dímbes-dombos zöld tájon, a tengerrel ellenkező irányba autóztunk.

– Ahhoz, hogy vidrát láss, nagyon csendben kell lenni – felelte. – Menni fog, Posy?

– Persze!

Sokáig mentünk, mire végre megpillantottam a folyó kék szalagját, ahogy megcsillan a nádas mögött. Leállítottuk a kocsit, és együtt nekivágtunk a folyópartnak; apa cipelte az összes tudományos felszerelésünket: egy fényképezőgépet, lepkehálókat, befőttesüvegeket, limonádét és marhahúsos szendvicseket.

Szitakötők surrantak a víz tükrén; gyorsan eltűntek, amint fröcskölve belegázoltam a folyóba.

A víz finom hideg volt, de a fejem és az arcom égett és szúrt a kalap alatt, ezért kidobtam fejfödőt a partra, ahol apa is épp átöltözött.

– Ha voltak is itt vidrák, erre a zajra biztosan elmenekültek – jegyezte meg, ahogy bejött a vízbe. Alig ért a térdéig, apa olyan magas volt. – Nézd ezt a sok rencét, ne gyűnk haza belőle a gyűjteményünkbe?

Benyúltunk a vízbe, és kihúztuk az egyik sárga virágot, hogy napvilágra kerüljenek a gumós gyökerei. A gyökerek között számos apró rovar élt, megtöltöttünk hát vízzel egy befőttesüveget, és beletettük a növényt.

– Emlékszel a latin nevére, drágám?

– Utri-cu-la-ria! – feleltem büszkén. Kilábaltam a vízből, és letelepedtem mellé a füves partra.

– Okos kislány vagy. Ígérd meg, hogy bővíteni fogod a gyűjteményünket. Ha látsz egy érdekes növényt, préseld le, ahogy mutattam neked. Elvégre amíg nem vagyok itthon, segítségre van szükségem a könyvemhez. – Kivett nekem egy szendvicset a piknikkosárból, én pedig elvettem; igyekeztem nagyon komoly és tudományos arcot vágni. Azt akartam, hogy apa rám bízassa a munkáját. A háború előtt úgynevezett botanikus volt, és amióta az eszemet tudom, a könyvén dolgozott. Folyton bezárkózott a toronyba „gondolkodni és írni”. Néha behozta a könyvét a házba, és megmutatta a rajzokat, amelyeket készített.

Gyönyörűek voltak. Elmagyarázta, hogy a könyv arról az élőhelyről szól, ahol lakunk, és csodálatos rajzok és festmények voltak benne a pillangókról, rovarokról és növényekről. Elmesélte, hogy ha csak egyetlen dolog is megváltozik, az felboríthatja az egész egyensúlyt.

– Nézd meg például ezeket a szúnyogokat. – Egy bosszantó rovarfelhőre mutatott egy forró, nyári estén. – Az ökoszisztéma szempontjából nélkülözhetetlenek.

– De megcsípnek – jegyeztem meg, elhessegetve az egyiket.

– Ilyen a természetük – nevetett. – Viszont nélkülük számos madárfaj elveszítené a biztos élelemforrását, és hirtelen csökkenne az állománya. Márpedig a madárpopuláció csökkenése visszahat a tápláléklánc többi elemére. Madarak nélkül a többi rovarnak, például a szöcskéknek egyszerre kevesebb lenne a ragadozójuk, így elszaporodnának, és felfalnák a növényeket. És növények nélkül...

– Nem lenne mit enniük a növényes evőknek.

– A növényevőknek, igen. Látod hát, hogy minden egy nagyon finom egyensúlytól függ. És egy gyönyörű pillangó szárnyának egyetlen csapása megváltoztathatja a világot.

Ez jutott eszembe, miközben a szendvicsemet majszoltam.

– Hoztam neked valami különlegeset – mondta apa a háti-zsákjába nyúlva. Egy fényes bádogdobozt húzott elő, és a kezembe adta.

Kinyitottam; több tucat hegyesre faragott ceruza volt benne, a szívárvány minden színében.

– Amíg távol vagyok, folytatnod kell a rajzolást, hogy ha hazajövök, megmutathasd, mennyit fejlődöttél.

A boldogságtól meg sem tudtam szólalni, csak bólintottam.

– Amikor Cambridge-be jártam – folytatta –, megtanítottak bennünket arra, hogy valóban lássuk a világot. Rengeteg ember jár-kezel vakon az őt körülvevő szépségre és varázslatra. De nem te, Posy; te már most jobban látod a dolgokat a legtöbbször. Amikor lerajzoljuk a természetet, elkezdjük megérteni. A dolgokat részleteiben látjuk, és megfigyelhetjük, ezek hogyan kapcsolódnak egymáshoz. Azzal, hogy lerajzolod, amit látsz, és tanulmányozod, segítesz, hogy a többi ember is megértse a természet csodáját.

Hazaérve Daisy megszidott, amiért összevizeztem a hajam, felnyalábolt, és bevitt a kádba, aminek szerintem semmi értelme nem volt, mert csak megint vizes lett tőle a hajam. Amikor lefektetett, és becsukta maga mögött az ajtót, kimásztam az ágyból, elővettem az új színes ceruzáimat, és megsimogattam a bősoros, mégis szúrós hegyüket. Arra gondoltam, hogy ha elég sokat gyakorolok, akkor mire apa visszajön a háborúból, megmutathatom neki, hogy én is elég jó vagyok ahhoz, hogy Cambridge-be menjek – annak ellenére, hogy lány vagyok.

Másnap reggel az ablakomból figyeltem, ahogy özönlenni kezdenek az autók a házunk elé. Mindegyik zsúfolva volt emberekkel; hallottam, amikor Maman azt mondta, hogy az összes barátja arra gyűjtögette a benzinjegyeit, hogy eljöhessenek hozzánk Londonból. Igazából *émigrés*-nek nevezte őket, amiről – mivel babakorom óta franciául beszéltem velem – tudtam, hogy emigránsokat jelent. A szótár azt írja, hogy ez egy olyan személy, aki a szülőhazájából egy másik országba költözik. Maman szerint olyan volt, mintha egész Párizs Angliába menekült volna a háború elől. Én persze tudtam, hogy ez nem igaz, de mindig úgy tűnt, mintha a partikon több lenne az ő francia, mint apa angol barátjaiból. Amit egyáltalán nem bántam, mert olyan színészek voltak, a férfiak a tarka nyakkendőjükkel és a szmokingjukban, amelyeknek olyan színük volt, mint a drágaköveknek, a hölgyek a szaténruhájukban és a vörösre rúzoszott szájukkal. És ami a legjobb, mindig hoztak nekem ajándékot, szóval olyan volt, mintha karácsony lenne.

Apa „Maman bohémjai”-nak hívta őket, amiről a szótár azt mondja, hogy kreatív embert jelent, mint a művészek, zenészek vagy festők. Maman valamikor egy híres párizsi éjszakai lokál énekesnője volt, és én imádtam a hangját – mély volt, és selymes, akár az olvasztott csokoládé. Ő persze nem tudta, hogy hallgatom, mert akkor már aludnom kellett volna, de amikor estélyt adtak, ez amúgy is lehetetlen volt, így hát lelopódtam a lépcsőn, és hallgattam a zenét és a beszélgetést. Maman olyan volt ezeken az esteken, mintha életre kelt volna, két parti között pedig egy élettelen bábú szerepét játszotta. Nagyon szerettem a kacagását hallani, mert amikor magunk voltunk, nem nevetett túl gyakran.

Apa repülő barátai is kedvesek voltak, bár ők mintha ugyanúgy öltöztek volna, mind tengerészkéket és barnát viseltek, így nehéz volt megkülönböztetni őket. Ralph, a keresztapám, apa legjobb barátja volt a kedvencem; nagyon jóképűnek tartottam a sötét hajával és a nagy, barna szemével. A mesekönyvemben volt egy kép a hercegről, aki megcsókolja Hófehérkét és felébreszti. Ralph pont úgy nézett ki. Csodálatosan zongorázott – a háború előtt zongoraművész volt (a háború előtt egyszerűen minden felnőtt, akit ismertem, valami más volt, a cselédünk, Daisy kivételével). Ralph bácsinak volt valamilyen betegsége, ami miatt nem harcolhatott, és nem vezethetett repülőt sem. Ahogy a felnőttek mondták, „asztali munkája” volt, bár el sem tudtam képzelni, mit csinál valaki egy asztallal, eltekintve attól, hogy ül mögötte, ahogy valószínűleg ezt is csinálta. Amikor apa elment repülni a Spitfire-jével, Ralph bácsi meglátogatott bennünket Maman-nal, amivel mindkettőnket felvidített. Vasárnap ebédre jött, utána pedig zongorázott nekünk. Mostanában jöttem rá, hogy abból a hét évből, amióta világon vagyok, papa ötöt a háborúban töltött – rettenetes lehetett Maman-nak, hogy csak én és Daisy voltunk itt neki társaságnak.

Az ablakmélyedésben ültem, és a nyakamat nyújtogatva néztem, ahogy Maman üdvözli a vendégeket a lépcsőn, amely pont az alattam lévő bejárati ajtóhoz vezetett. Aznap csodaszép volt az éjkék ruhájában, amely nagyon illett a gyönyörű szeméhez, és apa odalépett mellé, átkarolta a derekát, én pedig nagyon boldog voltam. Bejött Daisy, hogy rám adja az új ruhámat, amelyet egy régi, zöld függönyből varrt nekem. Miközben a hajamat kefélté, aztán egy részét hátrakötötte egy zöld szalaggal, elhatároztam, nem fogok arra gondolni, hogy apa holnap megint elmegy, és a házra meg ránk, a lakóira olyan mély csend települ, mint a nagy égzörgések előtt szokott.

– Készen áll, Miss Posy? – kérdezte Daisy. Az arca kivörösödött, izzadt és nagyon fáradtnak tűnt, valószínűleg azért, mert tényeg nagy volt a hőség, és neki egyes-egyedül kellett főznie ennyi emberre. A legszebb mosolyommal néztem rá.

– Igen, Daisy.

Igazából nem Posynak hívnak; anyám után Adriana a nevem. De mivel sok bonyodalmat okozott volna, ha kettőnket szólítanak ugyanazon a néven, úgy döntöttek, hogy a második nevet, a Rose-t használják, amelyet az angol nagymamám után kaptam. Daisytól tudom, hogy apa kezdett el Rosy-Posynak hívni, amikor kisbaba voltam, és az idők során valahogy a név második fele maradt meg. Én nem bántam, mert úgy gondoltam, ez sokkal jobban illik hozzám, mint az igazi neveim bármelyike.

Apa néhány idősebb rokona még mindig Rose-nak hívott, és én természetesen hallgattam rá, mert arra tanítottak, hogy a felnőtteknek mindig udvariasan válaszoljak, a parti vendégei közül azonban mindenki Posyként ismert. Megöleltek, megcsókoltak, és apró dobozba csomagolt, szalaggal átkötött édességeket nyomtak a kezembe. Maman francia barátai általában cukrozott mandulát, amelyet igazság szerint nemigen kedveltem, de tudtam, hogy a háború miatt nehéz csokoládéhoz jutni.

Ahogy leültem a teraszon felállított hosszú, kecskelábú asztalhoz, amely mellett mindannyian elfértünk, a nap sütötte a szalmakalapom tetejét (amitől csak még inkább melegem lett), és hallgattam a felnőttek beszélgetését, azt kívántam, bárcsak minden nap ilyen lenne az Admiral House-ban. Maman és apa közösen ültek, egymás mellett, mint egy király és királyné az udvartartásával, és apa átkarolta anyám vállát. Olyan rettentően boldognak láttam őket, hogy majdnem elsírtam magam.

– Minden rendben, Posy? – kérdezte Ralph bácsi, aki melletttem ült. – Átkozottul meleg van idekint – tette hozzá. A zakója zsebéből előhúzott egy makulátlanul tiszta zsebkendőt, és megtörölte a homlokát.

– Igen, Ralph bácsi! Csak azon gondolkodtam, hogy ma milyen boldognak néz ki Maman és apa. És milyen szomorú, hogy apának vissza kell mennie a háborúba.

– Igen...

Láttam, hogy Ralph ránéz a szüleimre, és hirtelen ő is elszomorodik.

– Nos, ha minden jól megy, hamarosan véget ér – mondta végül. – És mindannyian folytathatjuk tovább az életünket.

Ebéd után megengedték, hogy krikettezzek kicsit, ami meglepően jól ment, valószínűleg azért, mert a legtöbb felnőtt elég sok bort ivott, és összevissza ütötte a labdát. Korábban hallottam, amikor apa azt mondta, hogy erre az alkalomra teljesen kiürítette a borospincét, és úgy tűnt, hogy az a sok bor már mind eltűnt a vendégekben. Nem igazán értettem, hogy a felnőttek miért akarnak berúgni; szerintem ettől csak hangosabbak és idétlenebbek lettek, de lehet, hogy ha megnövök, majd megértem. Ahogy átvágtam a gyepen a teniszpálya felé, láttam egy férfit, aki a fa alatt feküdt, mindkét karjában egy-egy növel. Mindhárman gyorsan elaludtak. Valaki a teraszon szaxofonozott, én pedig arra gondoltam, milyen jó, hogy nincsenek szomszédaink.

Tudtam, hogy szerencsés vagyok, amiért az Admiral House-ban élhetek; amikor elkezdtem itt az iskolát, és Mabel, akivel összebarátkoztam, meghívott magukhoz teára, csodálkozva láttam, hogy ők olyan házban laknak, ahol a bejárati ajtó egyenesen a nappaliba nyílik. Hátul volt egy aprócska konyhájuk, a vécé pedig kint az udvaron! Mabelnek négy testvére volt, és mindannyian egyetlen kis szobán osztoztak az emeleten. Ekkor tudatosult először bennem, hogy gazdag családból származom, és hogy nem mindenki él nagy házban, amelynek nem is kertje, de parkja van, és ez a felismerés eléggé megrázott. Amikor Daisy eljött értem, hogy hazavigyen, megkérdeztem tőle, hogy mi ennek az oka.

– Szerencse dolga, Miss Posy – felelte a lány suffolki kiejtésével.
– Vannak, akiknek hatos jön ki a kockán, másoknak meg nem.

Daisy imádta a szólásokat; ugyan általában csak a felét értetem annak, amit mondott, de örültem, hogy az a „kocka” ezek szerint engem a szerencsések közé sorolt, és elhatároztam, hogy erősebben fogok imádkozni mindazokért, akiket nem.

Az volt az érzésem, hogy a tanárnőnk, Miss Dansart nem igazán kedvel engem. Bár mindannyiunkat arra biztatott, hogy jelentkezzünk, ha tudjuk valamire a választ, valahogy mindig én voltam az első. Ilyenkor kicsit megrázta a fejét és furcsán elhúzta a száját, mielőtt fáradt hangon felszólított: – Tessék, Posy. – Egyszer hallottam, amint egy másik tanárral beszélgetett a játszótéren, ahol én épp egy hosszú ugrálókötél egyik végét forgattam.

– Egyedüli gyerek... egy csomó felnőtt között nő fel... koraérett...
Amikor hazamentem, kikerestem a „koraérett”-et a lexikon-

ban. És ezután nem jelentkeztem, még akkor sem, ha a válasz égette a torkomat.

Hatra mindenki magához tért, a vendégek elszállingóztak, hogy átöltözzenek a vacsorához. Bementem a konyhába, ahová Daisy vitte a vacsorámat.

– Ma este lekváros kenyeret kap, Miss Posy. Van két lazacom, amit Mr. Ralph hozott, de még nem volt időm megtisztítani őket.

Daisy kacagott a saját tréfáján, én pedig hirtelen megsajnáltam, amiért mindig olyan sokat kell dolgoznia.

– Segítsek valamit?

– Ma este eljön Marjory két unokaöccse a faluból, hogy felállítsák az asztalt, és felszolgáljanak, úgyhogy boldogulok. Köszönöm, hogy megkérdezte – tette hozzá mosolyogva. – Maga igazán jó kislány.

Miután megittam a teámat, kisurrantam a konyhából, mielőtt még Daisy rám szólhatott volna, hogy menjek fel lefeküdni. Gyönyörű este volt, és én ki akartam élvezni. A teraszra lépve láttam, hogy a nap épp a tölgyek koronája fölött jár, és vajszín fénybe borítja a gyeptet. A madarak úgy daloltak, mintha még csak dél lenne, és elég meleg volt ahhoz, hogy ne fázzak kardigán nélkül. Leültem a lépcsőre, lehúztam a pamutruhámat a térdemre, és egy admirálistlepkét figyeltem, amely a kertbe vezető, lejtős virágágy egyik növényére telepedett. Mindig úgy gondoltam, hogy a házunk a bokrok fölött lebegő pillangókról kapta a nevét. Rettentően felkavart, amikor Maman-tól megtudtam, hogy nagy-nagy-nagyapám (azt hiszem, három „nagy” volt, de lehet, hogy négy) után nevezték el, aki a tengerészet admirálisa volt, ami már közel sem olyan romantikus.

Bár apa azt mondta, hogy az admirálistlepke errefelé „közönségesnek” számít (ugyanazt a szót használta Maman néhány, az osztályomba járó gyerekre), szerintem az összes lepke közül a legszebbek voltak az élénkvirős szárnyukkal és azok végén a fekete körrel, ami engem a Spitfire-re festett jelre emlékeztetett, amellyel apa a háború alatt repült. Ez a gondolat azonban elszomorított, mert eszembe juttatta azt is, hogy apa másnap újra elmegy.

– Helló, drágám! Mit csinálsz itt egyedül?

Összereztem a hangjára, mert épp órá gondoltam. Felnéz-

tem, és láttam, hogy a teraszon átvágva közeledik felém, cigarettával, amelyet most a földre dobott, és rálépett, hogy kialudjon. Tudta, hogy utálok a szagát.

– Ne áruld el Daisynek, hogy itt láttál, jó, apa? Különben rögtön elküld lefeküdni – hadartam el, amikor leült mellém a lépcsőre.

– Megígérem. Amúgy meg senkinek nem szabadna ágyban lennie egy ilyen gyönyörű estén. Szerintem a június a legszebb hónap Angliában; a természet felébred hosszú téli álmából, nyújtózkodik, ásít egyet, majd leveleket és virágokat bont, hogy mi, emberek örömeinket leljük benne. Augusztusra a hőség kiveszi az erejét, és ismét álomba merül.

– Pont, ahogy mi, apa. Télen én is szeretek ágyba bújni.

– Pontosan, drágám. Sose felejtse el, hogy eltéphetetlen szá-lakkal kötődünk a természethez.

– A *Biblia* azt mondja, mindent Isten teremtett – jegyeztem meg fontoskodva, mivel ezt tanultam a bibliaórán.

– Valóban, bár azt nehezen tudom elhinni, hogy sikerült mindössze hét nap alatt összehoznia – kuncogott apa.

– Varázslat, ugye, apa? Mint az, hogy a Mikulás képes a világ összes gyerekének egyetlen éjszaka alatt elvinni az ajándékokat.

– Igen, Posy, persze hogy az. A világ varázslatos hely, és szerencsésnek kell éreznünk magunkat, hogy itt élhetünk. Ezt sose felejtse el.

– Nem fogom, apa. Apa?

– Igen, Posy?

– Mikor indulsz holnap?

– Ebéd után. El kell érnem a vonatot.

A fekete lakkcipőmet bámultam.

– Félek, hogy megint megsebesülsz.

– Ne félj, drágám! Ahogy a mamád mondja, elpusztíthatatlan vagyok – mosolygott.

– Mikor jössz vissza?

– Abban a pillanatban, ahogy elengednek, ami nem lehet túl messze. Vigyázz a mamádra, amíg én távol vagyok, rendben? Tudom, hogy boldogtalan itt egyedül.

– Én mindig igyekszem, apa. Maman csak azért szomorú, mert hiányzol neki, és szeret téged, nem?

– Igen, és istenemre, Posy, én is nagyon szeretem. Amikor repü-

lök, az tartja bennem a lelket, ha rá és rád gondolok. Tudod, nem régóta voltunk házasok, amikor elkezdődött ez az átkozott háború.

– Amikor meghallottad énekelni egy párizsi klubban, abban a percben beleszerettél, és mielőtt még meggondolhatta volna magát, gyorsan áthoztad Angliába – mondtam ábrándosan. A szü-leim szerelmi története sokkal szebb volt, mint bármelyik tünd-
érmese a könyveimben.

– Igen. A szerelem a legnagyobb varázslat az életben, Posy. A szerelem még a leghidegebb tél legszürkébb napjába is képest fényt varázsolni, és olyan gyönyörűvé tenni, mint ez a mai.

Apa nagyot sóhajtott, aztán a nagy tenyerébe fogta a kezem.

– Ígérd meg, hogy ha rátalálsz a szerelemre, megragadod, és soha többé nem engeded el.

– Megígérem apa – mondtam komolyan.

– Jó kislány vagy. Most mennem kell átöltözni a vacsorához.

Csókot nyomott a fejem búbjára, felállt, és visszament a házba.

Akkor még persze nem tudtam, de ez volt életemben az utol-
só beszélgetésünk apámmal.

Apa másnap délután utazott el, ahogy az összes vendégünk is. Aznap este nagyon meleg volt, a levegő sűrű és nehéz, mintha az összes oxigént kiszippantották volna belőle. A ház némaságba burkolózott – Daisy a heti kimenőjére indult, a barátnőjével, Edithszel teázott, így még az ő hangja sem törte meg a csendet, ahogy mosogatás közben zsörtölődött vagy énekelt (ebből a ket-
tőből én inkább a zsörtölődésre szavaztam). Pedig szennyes edény volt elég, még mindig halomban állt a mosogatóban, arra várva, hogy elmosás. Én felajánlottam, hogy megcsinálom a po-
harakat, de Daisy kijelentette, hogy abban több lenne a kár, mint a haszon, ami szerintem nagyon igazságtalan volt.

Maman abban a percben ágnak esett, hogy az utolsó autó eltűnt a gesztenyefák mögött. Nyilván megint migrénje volt, ami Daisy szerint a másnaposság flancos neve, bármit jelent is ez. Én a szobámban, az ablakmélyedésben kuporogtam, pont az Admiral House oszlopcsarnoka fölött. Ami azt jelentette, hogy ha va-
lakint vártunk, elsőnek én láttam meg az érkezőt. Apa „kis ör-
szemnek” nevezett, és amióta Frederick, a komornyik elment harcolni, általában én nyitottam ajtót.

Innen tökéletes rálátás nyílt az ősoreg gesztenyék és tölgyfák között futó kocsifelhajtóra. Apa azt mondta, hogy azoknak a fáknek némelyikét majdnem háromszáz éve ültették, amikor az első admirális megépítette magának a házat. (Én lenyűgözőnek találtam ezt a gondolatot, mert azt jelentette, hogy a fák nagyjából háromszor hosszabb ideig élnek, mint az emberek, ha igazat ír a könyvtárban lévő *Encyclopædia Britannica*, és az ember várható életkora férfiaknál hatvanegy, nőknél pedig hatvanhét év.) Ha egy tiszta napon erősen hunyorogtam, a fák teteje és az ég között láthattam egy vékony szürkéskék vonalat. Ez volt az Északi-tenger, amely csupán nyolc kilométerre feküdt az Admiral House-tól. Ijesztő volt a gondolat, hogy apa hamarosan átrepülheti a kis gépével.

– Gyere haza épségben, gyere haza mielőbb! – suttoztam a sötétszürke felhőknek, amelyek úgy neheztedek rá a lenyugvó napra, mintha ki akarnák préselni, akár egy lédús narancsot (nagyon rég nem ettem ilyet). A levegő mozdulatlan volt, a nyitott ablakban szellő sem rezzent. A távolból ézengést hallottam; reméltem, hogy Daisy tévedett, és Isten nem haragszik ránk. Sosem tudtam rájönni, hogy vajon Ő Daisy haragvó Istene, vagy az, akit a lelkész kedvesnek írt le. Lehet, hogy úgy, mint egy szülő, Ő is mindkettő lehet.

Ahogy eleredt az eső, és hamarosan már zuhogott, és Isten haragjának nyilai cikáztak fényesen az égen, azt reméltem, hogy apa már biztonságban odaért a bázisára, különben nagyon megázik, vagy ami rosszabb, belecsap egy villám. Becsuktam az ablakot, mert vizes lett a párkány, aztán észrevettem, hogy a hasam majdnem olyan hangosan korog, ahogy az ég dörög. Lementem hát a konyhába a lekváros kenyérért, amelyet Daisy hagyott nekem vacsorára.

Ahogy a szomorkás szürkületben lefelé lépkedtem a széles tölgyfa lépcsőn, arra gondoltam, hogy a tegnapihoz képest ma mennyire csendes a ház, mintha egy zümmögő, duruzsoló méhraj érkezett volna hozzánk, amely szinte azonnal tovább is állt. Újabb mennydörgés csattant fölöttem, megtörve a csendet, én pedig arra gondoltam, hogy szerencse, hogy nem vagyok egy gyáva nyúl, nem félek a sötétől, a vihartól és az egyedüllétől.

– Ó, Posy, milyen ijesztő a házatok! – mondta Mabel, amikor

meghívtam hozzánk teára. – Nézzed azoknak a halott embereknek a képeit azokban a régimódi maskarákban! Kiráz tőlük a hideg, ki biza – jelentette ki borzongva, és a lépcsőt szegélyező Anderson-ösök portréira mutatott. – Éjszaka ki nem mernék menni a szobámbó’ a budira, hátha szellemek járnak.

– Ők a régvolt rokonaim, és biztosan nagyon barátságosan viselkednének, ha visszajönnének üdvözölni – magyaráztam. Boszszantott, hogy ő nincs rögtön úgy oda a házért, ahogy én.

Most, hogy átvágtam az előcsarnokon, és végigmentem a konyhába vezető, visszhangos folyosón, egyáltalán nem féltem, pedig sötét volt, és Maman, aki valószínűleg még mindig aludt az emeleti hálószobájában, nem hallotta volna meg a sikításomat.

Tudtam, hogy itt biztonságban vagyok, hogy semmi rossz nem történhet velem a ház szilárd falai mögött.

A konyhában fel akartam kapcsolni a lámpát, de úgy tűnt, nem működik, így helyette a polcon lévő egyik gyertyát gyújtottam meg. Jó voltam gyertyagyújtásban, mert az Admiral Houseban – főleg mióta elkezdődött a háború – hol volt áram, hol nem. Szerettem a gyertyák puha, hunyorgó fényét, amely épp csak azt a területet világítja be, ahol az ember áll, és még a legcsúnyábbakat is szépnek mutatja.

Elővettem a kenyeret, amelyet Daisy előre levágott nekem – gyertyát gyújthattam, de az éles késekhez tilos volt hozzányúlnom –, és vastagon megkentem vajjal és lekvárral. Beleharaptam, aztán az első falattal a számban fogtam a tányért meg a gyertyát, és visszamentem a szobámba nézni a vihart.

Ültem az ablakban, majszoltam a lekváros kenyeret, és azon gondolkodtam, hogy Daisy mindig mennyire aggódik értem, amikor kimenőre megy. Különösen akkor, ha apa sincs itthon.

– Nem jó, ha egy kicsi lány egyedül van egy ilyen nagy házban – mormogta. Elmagyaráztam neki, hogy nem vagyok egyedül, hiszen Maman is itthon van, azonkívül nem vagyok „kicsi”, mivel már hét vagyok, ami szerintem elég nagy.

– Hm... – dűnnyögött, miközben levette a kötényt, és a konyhaajtóra szerelt kampóra akasztotta. – Ne törődjön velem, mit mond, ha szüksége van rá, menjen, és keltse fel a mamáját.

– Fel fogom – feleltem ilyenkor, de persze sosem tettem, még akkor sem, amikor egyszerűen nagyon fájt a hasam, és a földre hany-

tam. Tudtam, hogy Maman haragudna, ha felébreszteném, mert szüksége volt az alvásra. Akárhogy is, én nem bántam, ha egyedül vagyok, mert amióta apa elment a háborúba, hozzászoktam. Amúgy meg ott volt a könyvtárban az *Encyclopædia Britannica* teljes sorozata, olvashattam. Két kötettel már végeztem, de még huszonkettő volt hátra – úgy számoltam, ez kitart felnőttkoromig.

Ezen az estén, mivel elment a villany, túl sötét volt az olvasáshoz, és a gyertya is már csonkig égett, így inkább az eget néztem, és megpróbáltam nem gondolni arra, hogy apa elment, különben úgy elkezdtek volna záporozni a könnyeim, mint az ablakon doboló eső.

Ahogy nézelődtem, egy vörös villanásra figyeltem fel az ablaküveg felső sarkán.

– Ó! Egy pillangó! Egy admirális!

Felálltam a padkára, és láttam, hogy szegényke az ablakkeret alá behúzódva próbált menedéket keresni a vihar elől. Meg kellett mentenem, nagyon óvatosan kinyitottam hát a felső ablakablakablát, és kidugtam a kezem. Annak ellenére, hogy a pillangó meg sem mozdult, beletelt némi időbe, míg két ujjal megfogtam, mert nem akartam tönkretenni a szorosán összezárt, nedves és csúszós, törékeny szárnyait.

– Megvagy... – suttogtam, miközben visszahúztam a kezem, ami persze teljesen elázott, és a száraz kezemmel bezártam az ablakot.

– Nos, kicsikém – folytattam, a tenyeremen ülő pillangót tanulmányozva –, most hogyan szárítsam meg a szárnyadat?

Eltöprengtem, hogy ő maga hogyan szárítaná meg odakint a természetben, mivel biztosan gyakran megázik.

– Meleg szellő – mondtam, és elkezdtem óvatosan fújni a szárnyait. A pillangó eleinte nem mozdult, de végül – amikor már azt hittem, elájulok a sok fújástól – láttam, hogy megremegnek és kinyílnak a szárnyai. Még sosem ült mozdulatlanul lepke a tenyeremen, ezért lehajolva szemügyre vettem a gyönyörű színet és a szárnyai végét díszítő bonyolult mintát.

– Csodaszép vagy – mondtam neki. – Ma este nem mehatsz ki, mert nem tudsz repülni, ezért itt hagylak a párkányon, innen láthatod kint a barátaidat, aztán majd reggel felengedlek, jó?

Az ujjaim hegyével nagyon gyengéden megfogtam, és a pár-

kányra tettem. Egy ideig még figyeltem, kíváncsi voltam, vajon a pillangók kinyitott vagy összecukott szárnyakkal alszanak-e. Mostanra azonban már az én szemem is lecsukódott, így összehúztam a függönyt, hogy az aprócska jószágoknak eszébe se jusson berepülni a szobába, és feltelepedni a mennyezetre. Ott sosem tudnám elérni, hogy levegyem, ő pedig meghalna az éhségtől vagy a félelemtől.

Fogtam a gyertyát, átvágtam a szobán, és bebújtam az ágyba; elégedettséget éreztem, amiért sikerült megmentenem egy életet, ami talán jó jel, és apa ezúttal nem fog megsebesülni.

– Jó éjt, pillangó! Aludj szépen reggelig – suttogtam, aztán elfújtam a gyertyát, és álomba merültem.

Felébredve a mennyezetet becsíkozó fénypázmákra esett a tekintetem. Aranyszínben ragyogtak, ami azt jelentette, hogy már felkelt a nap. Eszembe jutott a pillangóm; kimásztam az ágyból, és óvatosan elhúztam a függönyt.

– Ó!

Elakadt a lélegzetem, amikor megláttam: összecukott szárnyakkal az oldalán hevert, apró lábai az égre meredtek. Mivel az szárnyai alsó oldala sötétbarna volt, úgy festett, mint egy nagyon halott moly. Könnyes szemmel érintettem meg, hogy megbizonyosodjam a dolog felől, de nem mozdult, így tudtam, hogy a lelke már a mennyországban van. Lehet, hogy én öltem meg azazal, hogy az este nem engedtem szabadon. Apa mindig azt mondta, hogy nagyon gyorsan el kell engedni őket, és bár ez nem egy befőttesüvegben, de akkor is idebent volt. Vagy talán tüdőgyulladásban vagy hörghurutban halt meg, mert annyira átázott.

Ott álltam, néztem a pillangót, és tudtam, hogy ez nagyon-nagyon rossz jel.

1944 ősze

Szerettem azt a pillanatot, amikor a nyár elkezd áttűnni a hosszú, halott télbe. Megjelent a köd, amely hatalmas pókhálóként csüngött a fák csúcsán, a levegőnek pedig fás illata lett, tele a fermentáció szagával (a szót nemrégiben tanultam, amikor egy iskolai kirándulás alkalmával a helyi sörfőzdében jártunk, és fi-

gyeltük, ahogy a komló sörré változik). Maman kijelentette, hogy az angol időjárás nyomasztó, és valami olyan helyen szeretne élni, ahol egész évben süt a nap és meleg az idő. Én a magam részéről úgy gondoltam, hogy az nagyon unalmas lehet. Izgalmas volt figyelni a természet körforgását, a láthatatlan varázskezeket, amelyek a parti fák smaragdzöld leveleit ragyogó bronzvörössé változtatják. De lehet, hogy csak nagyon unalmas volt az életem.

Az volt, amióta apa elment. Nem volt több parti, nem jöttek vendégek, Ralph bácsi kivételével, aki elég gyakran felbukkant, virágot és francia cigarettát hozott Maman-nak, és olykor csokoládét nekem. Legalább a szokásos augusztusi utazás megtörte ezt a monotóniát, amikor Cornwallba mentünk meglátogatni a nagyit. Általában Maman-nal utaztunk, apa pedig néhány nappal később jött utánunk, ha el tudott szabadulni, ám ebben az évben Maman kijelentette, hogy már elég nagy vagyok ahhoz, hogy egyedül utazzam.

– Téged akar látni, Posy, nem engem. Engem mindig is utált.

Biztos voltam benne, hogy ez nem igaz, mivel Maman-t lehetetlenség volt gyűlölni, olyan gyönyörű volt, és olyan szépen énekelte, de a végeredmény az volt, hogy nélküle mentem, a hosszú útra csak a rosszkedvű Daisy kísért el.

Nagyi egy Blisland nevű kis falu mellett lakott, a Bodmin-mocsárvidék nyugati csücskében. Bár a háza elég nagy és fényűző volt, sűrke falait és súlyos, sötét bútorait kissé nyomasztónak találtam az Admiral House világos szobái után. De odakint legalább jól lehetett szórakozni. Apával kimentünk a mocsárhoz hangát és szép kis vadvirágokat gyűjteni, amelyek a zanót között nőttek.

Sajnos, ez alkalommal apa nem volt ott, és mindennap esett az eső, ami azt jelentette, hogy nem lehetett kimenni. A hosszú, esős délutánokon a nagyi pasziánszozni tanított, és rengeteg sütit ettünk, mégis nagyon örültem, amikor eljött a búcsú ideje. Hazaérve Daisyvel leszálltunk a póni húzta kocsiról, amelyet Benson, a rész munkaidős kertészünk (aki százéves lehetett) hajtott, ha hazahozott valakit a vasútállomásra. Otthagyva Daisyt és Bensont, akik a táskákkal voltak elfoglalva, beszaladtam a házba, hogy megkeressem Maman-t. Hallottam, hogy a gramofonból a *Blue Moon* szól, és Maman-t a szalonban találtam Ralph bácsival, ahogy épp táncoltak.

– Posy! – kiáltotta, és otthagya Ralph bácsit, hogy odajöjjön hozzám, és megöleljen. – Nem hallottuk, hogy megjöttetek.

– Biztosan a hangos zene az oka, Maman – mondtam, s közben azon járt az eszem, hogy milyen csinos most, és mennyire boldognak tűnik a kipirult arcával és a gyönyörű, hosszú hajával, amely kiszabadulva a csatból, most halvány aranyszín folyóként omlott a hátára.

– Ünnepeztünk, Posy – magyarázta Ralph bácsi. – Tudod, jó híreket kaptunk Franciaországból. Úgy néz ki, Jerry hamarosan kapitulál, és végre véget ér a háború.

– Ó, az jó! – feleltem. – Ez azt jelenti, hogy apa hamarosan hazajön.

– Igen.

Kis ideig csend volt, aztán Maman felküldött a szobámba mosakodni és átöltözni a hosszú utazás után. Felmentem, és közben azon tűnődtem, hogy remélem, Ralph bácsinak igaza van, és apa nemsokára itthon lesz. Mióta a rádióban a hírek a normandiai partraszállás sikeréről szóltak, állandóan ebben reménykedtem. Ennek már három hónapja volt, és apa még mindig nem jött vissza, bár Maman meglátogatta a rövid eltávozásán, mert így egyszerűbb volt. Amikor megkérdeztem, hogy miért nincs még mindig itthon, amikor pedig a háború már majdnem véget ért, Maman megvonta a vállát.

– Nagyon sok a dolga, Posy, majd jön, amikor jön.

– De honnan tudod, hogy jól van? Írt neked?

– *Oui, chérie*. Légy türelemmel. Sok időbe telik, amíg egy háború véget ér.

Az élelmiszerhiány súlyosbodott, és nekünk már csak két tyúkunk maradt, akiket azért nem vágunk le, mert ők voltak a legjobb tojók. Bár kedveszegettnek tunk, mindennap kimentem, hogy beszélgessek velük, mert Benson szerint a boldog csirkék többet tojnak. A dolog nem működött, mert sem Ethel, sem Ruby nem adott egyetlen tojást sem az utóbbi öt napban.

– Hol vagy, apa? – kérdeztem az égre nézve, és arra gondoltam, milyen csodálatos lenne, ha a felhőkből hirtelen előbukkanna egy Spitfire, és ott lenne apa, leereszkedne a gyepre.

Jött a november, és én, miután befejeződött a tanítás, minden-

nap a vizes-fagyos aljnövényzetben kutattam gyújtós után, hogy Maman-nal este begyűjthassunk a reggelizőszobában, mert ezt sokkal könnyebb volt kifűteni, mint a nagyobb méretű szalont.

– Posy, gondolkodtam a karácsonyról – mondta Maman az egyik este.

– Lehet, hogy addigra már apa is itthon lesz, és együtt ünnepelehetünk.

– Nem, nem lesz itthon, engem pedig meghívtak Londonba a barátaim. Neked nyilván nagyon unalmas lenne ennyi felnőtellel, így írtam nagymamának, és ő hajlandó elvállalni téged karácsonyra.

– De én...

– Posy, értsd meg, kérlek, hogy nem maradhatunk itt. A ház jéghideg, nincs szén, hogy befűtsünk...

– De van fánk, és...

– Nincs mit ennünk, Posy! A nagymama nemrégiben elveszítette a szolgálóját, így hajlandó Daisyt is fogadni, amíg nem talál helyben valakit.

Az ajkamba haraptam; majdnem elsírtam magam.

– De mi lesz, ha apa hazajön, mi meg nem vagyunk itt?

– Majd megírom neki.

– Lehet, hogy nem kapja meg a levelet, különben is, én inkább itt maradok, és éhezem, semhogy a nagymamánál töltssem a karácsonyt! Szeretem őt, de öreg, és az a ház nem az otthonom, és...

– Elég! Már döntöttem. Ne feledd, Posy, mindent meg kell tennünk, hogy túléljük ennek a borzalmas háborúnak az utolsó hónapjait. Legalább melegben és biztonságban leszel, és lesz mit enned. Ez több, mint ami szerte a világon sokaknak jut, akik éheznek, vagy meg is haltak.

Sosem láttam még Maman-t ilyen mérgesnek, így bár könnyűnek csípték a szememet, nagyot nyeltem, és bólintottam.

– Igen, Maman.

Ezután legalább Maman vidámabbnak tűnt, még ha mi Daisyvel úgy járkáltunk is a házban, mint örök kárhozatra ítélt, sápadt kísértetek.

– Ha választhatnék, én nem mennék – morgott Daisy, miközben segített csomagolni. – De az úrnő azt mondja, nincs pénze,

hogy itt tartson, így mit tehetnék? A szépségemből nem élek meg, ugyebár.

– Biztos jobbra fordulnak majd a dolgok, ha véget ér a háború, és apa hazajön – mondtam neki, csak hogy magamat is megnyugtassam.

– Hát, annál pocsekább már nem lehet, amilyen. Itt nagyon rosszul állnak a dolgok, az már biztos – jelentette ki sötéten. – Még az is lehet, hogy az úrnő azért akar mindkettőnkől megszabadulni, hogy aztán...

– Hogy aztán mit csináljon? – kérdeztem.

– Ne törődj vele, ifjú hölgy, de minél előbb hazajön a papád, annál jobb.

Mivel úgy volt, hogy a házat a következő hónapra lezárják, Daisy nekiállt, hogy minden egyes szegletét kitakarítsa.

– De minek kitakarítani, ha nem lesz itt senki? – tudakoltam.

– Elég a kérdésekből, Miss Posy, inkább segítsen – mondta felvéve egy halom fehér lepedőt, és szétrázta őket. Olyanok voltak, akár a nagy fehér vitorlák. Együtt ráterítettük őket a huszonhat szoba minden ágyára és bútorára, míg végül a ház úgy nézett ki, mintha egy népes szellemcsalád költözött volna be.

Ahogy elkezdődött a téli szünet, elővettem a színes ceruzáimat és a rajztömbömet, és mindent lerajzoltam, amit csak a kertben találtam. Nem volt könnyű dolgom, mert minden halott volt. Egy fagyos decemberi napon kivettem a nagyítólelencsém. Hó még nem esett, de a magyalbokrokat csillogó, fehér zúzmara borította. Levettem a kesztyűmet, hogy jól meg tudjam fogni a nagyítót, és szemügyre vehessem az ágakat. Apa pontosan elmagyarázta, hol keressem az azúrkék boglárka aprócska petéit.

Miközben azokat keresgéltem, láttam, hogy kinyílik a torony ajtaja, és Daisy lép ki rajta kipirult arccal, tisztítószerekkel meg rakodva.

– Miss Posy, mit csinál idekint kesztyű nélkül? – ripakodott rám.

– Húzza vissza, mert megfagynak, és leesnek az ujjai. – Ezzel bement a házba, én pedig a torony ajtajára néztem, amely nem csapódott be rendesen. Mielőtt jobban átgondoltam volna, becsusszantam a résen, az ajtó pedig nyikorogva becsukódott mögöttem.

Nagyon sötét volt odabent, de hamar hozzászókkott a szemem, és kivethettem a krikettütők és -kapuk formáját és a lezárt

fegyverszekrényt, amelyet apa utasítására nem volt szabad kinyitnom. Felnéztem az apa szobájába vezető lépcsőre, és csak álltam ott, haboztam. Ha Daisy nem zárta be a bejárati ajtót, akkor lehet, hogy apa rejtélyes szobája is nyitva van. Annyira, de annyira szerettem volna látni, mi van odabent...

Végül a kíváncsiság győzött, és gyorsan felmentem a körbe-körbeforduló lépcsőn, mielőtt Daisy visszajön. Felérve megfogtam a nagy tölgyfa ajtó gombját, és elfordítottam. Daisy nyilvánvalóan nem zárta kulcsra, mert kinyílt, és én beléptem apa titkos dolgozószobájába.

Odabent padlófényezés szag volt, és az ívelt falakat megvilágította a Daisy által az imént megtisztított ablakokon beáradó fény. A velem szemben lévő falon egy egész családra való admirálistlepkét láttam. Négyesével álltak egy aranyozott keretbe foglalt üveg mögött. Egy lépéssel közelebb léptem; össze voltam zavarodva, nem értettem, hogy tudnak ilyen mozdulatlanok maradni, és mit esznek abban az üvegbörtönben.

Aztán megláttam a gombostűk fejét, amelyekkel a hátsó táblához rögzítették őket. Körbenéztem a többi falon, és láttam, hogy azokat is beborítják a pillangók, amelyeket az évek során fogtunk.

Elborzadva, rémült nyöszörgéssel sarkon fordultam, lerohantam a lépcsőn, és ki a kertbe. Látva, hogy Daisy közeledik a ház felől, a torony mögé futottam, aztán be az épületet körülvevő erdőbe. Amikor már elég messze jártam, levegőért kapkodva lerogytam egy nagy tölgy gyökereire.

– Halottak! Halottak! Halottak! Hogy hazudhatott nekem? – kiabáltam zokogva.

Sokáig maradtam az erdőben, addig, míg meg nem hallottam, hogy Daisy kiabál értem. Azt kívántam, bárcsak megkérdezhetném apát, miért ölte meg őket – amikor annyira szépek –, és akasztotta fel, mint valami tróféát, hogy ha felnéz, a halott testüket lássa a falon.

Hát nem tudtam megkérdezni, mert nem volt otthon, de muszáj volt bíznom és hinnem abban, hogy nagyon jó oka volt a gyilkosságokra, arra, hogy megölje pillangókirályságunk lakóit.

Ahogy felálltam, és lassan elindultam visszafelé a házba, a fejem még mindig teljesen üres volt. Csak azt tudtam, hogy soha többé nem teszem be a toronyba a lábam.